

Arrest

**nr. 57 944 van 16 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en handelend in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 december 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 52 298 van 2 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

Via informatie van het vision-systeem blijkt dat de Italiaanse consulaire diensten op 14 juli 2010 verzoekers in het bezit hebben gesteld van een Schengenvisum.

Op 26 augustus 2010 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten in toepassing van artikel 9 (2) of (3) van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageren op de vraag tot overname worden zij, gelet op artikel 20, §7 van de verordening 343/2003/EG, geacht in te stemmen met dit verzoek. De Belgische autoriteiten laten dit aan Italië weten via een Tacit Agreement op 29 oktober 2010.

Op 25 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekers ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Tegen de beslissingen van 25 november 2010 stellen verzoekers een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 2 december 2010 bij arrest nr. 52 298 de vordering verwerpt.

Er was een vlucht voorzien op 9 december 2010. Verzoekers hebben op 9 december 2010 het centrum te Zulte verlaten waardoor de vlucht werd geannuleerd. Op 13 december 2010 worden verzoekers aangetroffen in het politiebureau te Zulte.

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Er wordt opnieuw een vlucht voorzien op 10 januari 2011. Ter terechtzitting vermeldt verweerder, bij monde van zijn advocaat, dat het vertrek van verzoekers is uitgesteld wegens ziekte van hun kind. De termijn tot uitvoering van het bevel is verlengd tot 13 april 2011.

De motivering van de bestreden beslissing betreffende eerste verzoeker, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten P.S.
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en zijn partner S.G. (OV 000) vroegen op 28.07.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 14.07.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum (000) uitreikten. Tijdens zijn verhoor ontkende de betrokkene dit. Hij stelde uitdrukkelijk geen visum te hebben aangevraagd of te hebben verkregen. Op 26.08.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 29.10.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de

betrokken persoon over te nemen. Ook inzake de asielaanvraag van de partner van de betrokkene werd overname gevraagd aan Italië.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat hijzelf niet koos voor België, maar naar België werd gebracht. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn partner geen familie te hebben die in België of in een andere Lidstaat verblijft.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. De betrokkene brengt attesten van 31.08.2010 en 07.09.2010 aan, die deze verklaarde gezondheidsproblemen staven en een behandeling voorstellen. Er is afgaande op de elementen van het dossier echter geen aanleiding om te stellen dat deze gezondheidsproblemen een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat de betrokkene de nodige behandelingen in Italië niet zou kunnen verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

De motivering van de bestreden beslissing betreffende tweede verzoekster, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten G.S.
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar partner S.P. (OV 000) vroegen op 28.07.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 14.07.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum (000) uitreikten. Tijdens haar verhoor ontkende de betrokkene dit. Ze stelde uitdrukkelijk geen visum te hebben aangevraagd of te hebben verkregen. Op 26.08.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 29.10.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Ook inzake de asielaanvraag van de partner van de betrokkene werd overname gevraagd aan Italië.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat ze niet zelf koos voor België, maar naar België werd gebracht. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar partner geen familie te hebben die in België of in een andere Lidstaat verblijft.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een gezondheidsprobleem te hebben. De betrokkene brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die dit verklaarde probleem staven. De betrokkene beviel op 24.09.2010 te (...) van een zoon. Er werden geen attesten betreffende de gezondheid van het kind aan onze diensten overgemaakt. Er is afgaande van de elementen van het dossier dan ook geen aanleiding om te stellen dat de gezondheidstoestand van het kind een overdracht van de betrokkene en haar kind aan de Italiaanse instanties zou verhinderen. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van

Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 19.2, 3.2, 3.4, 15 en 16 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 71/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, machtsoverschrijding, zorgvuldigheidsbeginsel, principe van de redelijkheid en evenredigheid en van de artikelen 3 en 8 van de “Conventie van de Mens” (wellicht bedoelt het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis administratie werden gebracht in overweging te nemen.

Dat artikel 19.2. van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend eveneens voorziet in de motivering van de beslissing getroffen bij toepassing van artikel 19.1.

De zorgvuldigheidsplicht die uiteraard ook op de motiveringsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Bij het onderzoek naar de naleving van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het komt de Raad enkel toe na te

gaan of de beslissingnemende overheid na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot de beslissing is gekomen (zie R.v.St., nr. 128.424 van 23 februari 2004).

Dat in casu dient te worden vastgesteld dat er niet aan behoorlijke feitenvinding gedaan werd. De zorgvuldigheidsplicht werd derhalve geschonden.

Dat het koppel P.- G. niet geconfronteerd werd met het gegeven dat hem een visum was uitgereikt door de Ambassade of het Consulaat van Italië;

Het had derhalve zelfs ook geen kans om de reisregeling met de smokkelaar voor te leggen;

De enige vraag die het koppel gesteld werd was de specifieke reden waarom België als bestemming gekozen werd;

De pertinente vraag waarom zij hun asielaanvraag door België wensten te laten behandelen of waarom zij niet hun asielaanvraag door Italië wilden laten behandelen werd in casu niet gesteld;

Mevrouw S.P. die door een andere dossierbehandelaar ondervraagd werd, werd in kennis gesteld van het bestaan van een visum, maar niet van de gevolgen dat zulks impliceerde;

Evenmin werd haar de pertinente vraag gesteld waarom zij haar asielaanvraag door België wenste te laten behandelen of waarom zij niet haar asielaanvraag door Italië wilde laten behandelen.

Dat de DVZ bezwaarlijk kan motiveren dat betrokkene verzoekende partij geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom hun asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden wanneer de verzoekende partij door DVZ niet in de mogelijkheid is gesteld om dergelijke elementen aan te brengen;

Dat door te poneren dat geen specifieke elementen worden aangehaald om de asielaanvraag in België te zien behandelen, terwijl verzoekende partij niet in de gelegenheid blijken te zijn gesteld om dergelijke elementen aan te halen, de bestreden beslissingen niet afdoende met redenen zijn omkleed;

(cfr in die zin, RVS, Arrest n°208 251 dd.20.10.2010 in de zaak A.174.488/XIV-32 231 en RVS Arrest n° 206 292 dd. 01.07.2010 in de zaak A.174 206/XIV - 25 964)

Dat deze vragen centraal blijven, ongeacht het feit dat de verzoekende partij al dan niet, terecht of ten onrechte, ten goede of kwade trouw het bestaan van een visum, hetzij de uitreiking van het visum, hetzij haar eigen persoonlijke implicatie voor het bekomen van dit visum, al dan niet negeert

- Betrokkene is niet specifiek verhoord in het kader van een DUBLIN overname;

- Verzoekende partij werd niet verzocht haar vrees tov van de Italiaanse autoriteiten te vertellen,

- Uit de beslissing en uit de bijlage 26 (die ondertussen afgenomen is) blijkt niet wanneer de aanvraag tot overname aan Italië gericht werd, zodat de tijdsspanne binnen dewelke de aanvraag ingewilligd werd niet kan worden nagegaan;

Verzoekende partij werd nooit ,noch mondeling, noch schriftelijk, ingelicht ivm de aard en duur van de procedure, in tegenstrijd met artikel 3.4 van de verordening 343/03

artikel 3.4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening,

- De drie leden van het gezin hebben zich samen aangeboden op DVZ en werden op éénzelfde dag verhoord, N.P. door een andere attaché;

- Elk lid van het gezin heeft derhalve degelijk de aanwezigheid in België van de andere leden aangegeven; Hetzij voor het koppel P. – G. de aanwezigheid van de zus en schoonzus P. N. , voor P.N., de aanwezigheid van de broer en schoonzus

De beslissing verwijst niet naar de aanwezigheid van enig familielid in België;

- Dit is niet alleen van belang wat het onderzoek betreft van de naleving van artikel 8 van EVRM, doch raakt in casu tevens de grond van het asielrelaas vermits de 3 leden van het gezin in Armenië samenwoonden en dat bovendien de zus getuige was van hetgeen haar broer overkwam;

- Uit de beslissing blijkt niet dat deze elementen voorgelegd werden aan de Italiaanse autoriteiten bij de aanvraag tot overname;

- A fortiori blijkt niet uit het gebrek en bij gebreke aan antwoord van de Italiaanse autoriteiten dat ITALIË met deze elementen rekening zal houden bij de behandeling van de asielaanvraag ;

De beslissing schendt duidelijk de aangehaalde middelen, en meer specifiek de formele motiveringsplicht , de zorgvuldigheidsplicht ;

- Dat de regels ivm het bekomen van een reispoort , zij het legaal of illegaal geen verband houden met de bepalingen ivm de beoordeling van een asielaanvraag .

- Verzoekende partij heeft de documenten genomen die voor haar door de smokkelaar werden geregeld hetgeen haar toeliet Armenië te verlaten, daar haar leven daar in gevaar was, hetgeen prima facie geloofwaardig blijkt

- Verzoekster is in België aangekomen met haar paspoort met Italiaanse visum en is met de smokkelaar probleemloos de grenscontrole gepasseerd, op een ogenblik dat haar Schengen visum blijkbaar steeds geldig was;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 2.02.07n °167.411; RVS 14.02.06, N°154.954), RVV ARREST N°18597 DD 10.11.08;

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij alle nuttige gegevens heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing;

DVZ voorziet in geen enkel antwoord ivm de welgekende situatie van asielzoekers in Italië, ivm de nodige waarborgen in dit verband, destemee wanneer blijkt dat Mijnheer P. ziek is en dat het gezin een baby van 2 maanden telt;

CFR [http://www.europarl.europa.eu/RegData/questions/ecrites/2008/61341P6_QP\(2008\)6134_FR_doe_QUESTION_ECRITE_P-6134/08](http://www.europarl.europa.eu/RegData/questions/ecrites/2008/61341P6_QP(2008)6134_FR_doe_QUESTION_ECRITE_P-6134/08)

posée par Vittorio Agnoletto (GUE/NGL)

à la Commission

Objet: Condition des réfugiés dans l'ancienne clinique Borgo San paolo et respect des traités internationaux par l'Italie en matière d'asile.

(...)

CFR: Le HCR choqué par les témoignages des survivants d'une tragédie en Méditerranée

<http://www.unhcr.fr/cgi-bin/texis/vtx/news/opendoc.htm?tbl=NEWS&page=home&id=4a8ea8ca4>

Ceci est un résumé des déclarations du porte-parole du HCR Andrej Mahecic; - à qui toute citation peut être attribuée - lors de la conférence de presse du 21 août 2009 au Palais des Nations à Genève.

(...)

Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye

<http://www.unhcr.fr/cgi-bin/texis/vtx/news/opendoc.htm?tbl=NEWS&page=home&id=4a5ca83a4>

Ceci est un résumé des déclarations du porte-parole du HCR Ron Redmond - à qui toute citation peut être attribuée - lors de la conférence de presse du 14 juillet 2009 au Palais des Nations à Genève.

(...)

CFR VERDER Strasbourg, 16 April 2009, CommDH(2009)16, Original version

REPORT

by Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Italy on 13-15 January 2009,

Deze situatie is steeds actueel en het heel gemediatiseerde probleem van de "boatpeople" had voornamelijk voor gevolg, de vaststelling dat Italië haar internationale verplichtingen niet nagaat inzake asielrecht;

werden pertinent zijn en degelijk verband houden met de situatie van verzoekende partij vermits zij melding maken van het gegeven dat ITALIË haar verbintenissen niet naleefde ivm de verplichting de asielaanvraag te onderzoeken;

Dat de vluchtelingen Afrikanen waren en geen Russen en dat de repatriëring naar Libië geschiedde en niet naar Russische Federatie is derhalve zonder belang;

Dat deze zaak niet zonder gevolgen bleef zoals blijkt uit het verslag van CPT van april 2004

<http://www.cpt.coe.int/documents/ita/2010-04-20-eng.htm>

News Flash

Council of Europe anti-torture Committee publishes report on Italy

Strasbourg, 20.04.2010 - The Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) has published today the report on its fifth periodic visit to Italy, carried out from 14 to 26 September 2008, together with the response of the Italian Government. These documents have been made public at the request of the Italian authorities.

(...)

Uit de aanvraag van Amnesty International van oktober 2010 tevens blijkt dat de situatie in Italië ongewijzigd blijft en dat Italië steeds haar Internationale verplichtingen niet nagaat.

(...)

Amnesty International, Italy Urged to Stop Mass Expulsions, 29 October 2010, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ccac4842.html> (accessed 4 December 2010)

(...)"

2.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

"In een enig middel stellen verzoekers een schending voor van:

- Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991

- De artikelen 3§2, 3§4, 15, 16 en 19.2 van de Dublin II Verordening

- Artikel IA(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van de vluchtelingen en van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet
- Artikel 62 en 71/3 van de vreemdelingenwet
- Principe van behoorlijk bestuur
- Principe van redelijkheid en evenredigheid en zorgvuldigheid
- Artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekers menen dat ze niet geconfronteerd werden met het gegeven dat hen een visum was uitgereikt door het Consulaat van Italië.

Verwerende partij stelt vast dat tijdens het Dublin verhoor d.d. 6 augustus 2010 verzoekers wel degelijk op de hoogte werden gebracht van de beschikbare informatie volgens dewelke er een visum werd aangevraagd op hun naam. Dit werd door verzoekers zelfs ontkend.

Waar verzoekers menen dat Italië zich niet uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met een overname, heeft verwerende partij de eer te wijzen op het artikel 18 van de Dublin II Verordening die voorziet in een Tacit Agreement. In casu vond artikel 19.2 van de Dublin II Verordening geen toepassing, zoals verkeerdelijk voorgehouden door verzoekers.

Verwerende partij voegt nog toe dat een visum per definitie persoonlijk dient te worden aangevraagd. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekers niet aantonen dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing is immers een toepassing van de regels voorzien in de Dublin II Verordening.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Bovendien is de beslissing ingegaan op de medische attesten die door verzoekers werden bij gevoegd, waarbij op correcte wijze werd opgemerkt dat uit de attesten geenszins blijkt dat een overname door Italië niet mogelijk zou zijn.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; "

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verwerende partij wenst nog toe te voegen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 52.298 d.d. 2 december 2010 oordeelde dat ze in gebreke blijven om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan afgeleid worden dat hun stelling, waarbij ze menen dat hun rechten als asielzoekers zal worden miskend in Italië, meer is dan een loutere hypothese. De Raad stelde vervolgens het volgende "(...) Zij brengen in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat ze het risico lopen om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië en dat hun asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Italië kan behandeld worden; Zij maken met andere woorden met hun betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit rapporten en persconferenties uit 2008 en 2009, niet aannemelijk dat de problemen uit het verleden zich nog zouden voordoen, noch dat de problemen zich in dezelfde situaties voordeden als hun huidige situatie."

Het enig middel is ongegrond."

2.3 In de repliekmemoire herhalen verzoekers in essentie het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4 Er dient in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Deze bepaling kan derhalve op zich niet dienstig worden aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna afgekort: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werden genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna afgekort: het vreemdelingenbesluit), artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 9.2 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening.

Verder vermelden de bestreden beslissingen eveneens de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. Met betrekking tot de beweringen van verzoekers dat zij niet verzocht werden hun vrees ten opzichte van de Italiaanse autoriteiten te vertellen, wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat zij geen melding maakten van feiten of omstandigheden die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Inzake de door eerste verzoeker meegedeelde medische problemen wordt toegelicht dat afgaande op de elementen van het dossier deze problemen geen aanleiding zijn om een overdracht aan Italië te verhinderen en dat hij de nodige behandelingen in Italië kan verkrijgen. Inzake de door tweede verzoekster meegedeelde medische problemen wordt toegelicht dat zij geen attesten of andere elementen aanbrengt die dit verklaarde probleem staven. Met betrekking tot hun kind, geboren op 24 september 2010, zijn attesten betreffende de gezondheid van het kind aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt. Op het ogenblik van de bestreden beslissingen zijn er aldus geen gegevens voorhanden om te stellen dat de gezondheidstoestand van het kind een overdracht aan de Italiaanse instanties zou verhinderen. Er wordt derhalve uiteengezet waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet aanvaard worden als redenen om hun asielaanvraag, op basis van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, toch in België te behandelen. Verzoekers houden dan ook ten onrechte voor dat hun 'persoonlijke situatie' niet in aanmerking werd genomen en dat geen motivering voorzien werd omtrent 'de vrees voor overname door Italië'.

Verder wordt verwezen naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat

voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd aan de asielzoeker ten aanzien van wie is vastgesteld dat een andere lidstaat bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Tevens moet benadrukt worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad dient, gelet op voorgaande vaststellingen, te besluiten dat *in casu* in een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien, die verzoekers in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond en dat bijgevolg is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekers betogen dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de bepalingen van de Dublin-II-Verordening dient onderzocht te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoekers aanvoeren dat de beschrijving van de procedure niet voldoende is om te begrijpen waarom Italië bevoegd is, kunnen zij niet worden gevolgd. De bestreden beslissingen beperken zich niet tot een loutere uiteenzetting van de toepasselijke rechtsregels maar zetten ook op een omstandige wijze uiteen waarom Italië bevoegd is om hun asielprocedure te behandelen.

Verzoekers ontkennen niet dat zij naar België reisden met een geldig Schengenvisum uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten op 14 juli 2010. Op basis van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening, dat in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt vermeld, is Italië verplicht om verzoekers die zich ophouden in België, terug te nemen. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat de bestreden beslissingen niet duidelijk maken waarom België niet verantwoordelijk is. Uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag, gelet op artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening. Verzoekers betwisten de juistheid van deze gegevens niet. Verzoekers maken daarnaast met hun uiteenzetting die voornamelijk bestaat uit een opsomming van citaten uit allerhande verslagen, ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen werden genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, stelt de Raad dat de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "*kan*" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringingen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusies is gekomen. Verzoekers verwijzen naar de aanwezigheid

van hun zus (schoonzus) met wie zij zijn toegekomen in België en met wie zij in Armenië samenwoonden. De bestreden beslissingen verwijzen niet naar de aanwezigheid van enig familielid in België waardoor uit de beslissingen niet blijkt dat dit element werd voorgelegd aan de Italiaanse autoriteiten. Verzoekers stellen dat dit van belang is voor de naleving van artikel 8 van het EVRM en voor het onderzoek van hun asielrelaas.

De Raad leest in de bestreden beslissingen inderdaad dat verzoekers zouden hebben verklaard geen familie in België of in een andere lidstaat te hebben terwijl verzoekers zijn toegekomen met hun zus (schoonzus). De Raad stelt vast dat in de beslissingen bovendien de aanwezigheid van hun zus (schoonzus) niet wordt vermeld. Anderzijds blijkt uit de stukken van het dossier dat verweerder de Italiaanse autoriteiten heeft geïnformeerd over de aanwezigheid van hun zus (schoonzus). Dit blijkt zowel uit de ingevulde standaardformulieren (eurodac-verslag) op 26 augustus 2010 betreffende het verzoek tot overname van verzoekers, als uit het formulier van 26 november 2010 betreffende de vastlegging van hun vlucht naar Rome op 9 december 2010. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoekers op de scheiding met hun zus (schoonzus) aangezien hun zus zich thans in Italië bevindt terwijl verzoekers nog in België verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de scheiding van verzoekers met hun zus (schoonzus) het gevolg is van hun eigen handelen aangezien verzoekers op het ogenblik van hun repatriëring 'gevlucht' zijn uit het opvangcentrum. Verzoekers verblijven thans op het Belgisch grondgebied en de termijn om het grondgebied te verlaten is verlengd tot 13 april 2011 omwille van medische redenen met betrekking tot hun kind. De scheiding met hun zus (schoonzus) is bijgevolg niet het gevolg van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers betogen dat de aanwezigheid van hun zus vereist is voor het onderzoek van hun asielrelaas dient de Raad nogmaals te wijzen op het motief in de beslissingen dat de behandeling van hun asielrelaas toekomt aan de Italiaanse autoriteiten.

Inzake de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening, wordt vastgesteld dat uit de hierboven geciteerde beslissingen blijkt dat wel degelijk verwezen wordt naar de toepassing van de Dublin-II-Verordening. Verzoekers werden op de hoogte gebracht dat zij in toepassing van deze verordening worden overgedragen aan de Italiaanse overheden. De termijn waarbinnen de overdracht zal geschieden, betreft de praktische uitvoering van de beslissingen en wordt onderhandeld met de Italiaanse overheden na het treffen van de bestreden beslissingen. Verzoekers tonen niet aan dat zij hiervan niet in kennis werden gesteld. In artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening wordt nergens aangegeven dat de informatieplicht moet vervuld worden op het ogenblik van de aanvraag. Alleszins kan kritiek die betrekking heeft op de modaliteiten van uitvoering van de bestreden beslissingen, niet leiden tot de nietigverklaring ervan. De omstandigheid dat verzoekers de bestreden beslissingen letterlijk citeren in het verzoekschrift en dat zij middels huidig beroep de motieven ervan aanvechten, brengt mee dat zij deze beslissingen begrijpen en dat ook het doel van artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening is bereikt.

Een schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening wordt evenmin aangetoond. Deze bepaling die voorziet dat een staat toch de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag te behandelen wanneer deze hiertoe op grond van de voormelde verordening niet verplicht is, houdt op zich immers geen enkele verplichting in en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft duidelijk aangegeven waarom hij van oordeel was dat hij geen gebruik diende te maken van deze proceduremogelijkheid. Verweerder heeft hierbij de verschillende door verzoekers aangebrachte inlichtingen onderzocht en toegelicht waarom deze geen reden vormen om toepassing te maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Verzoekers kunnen evenmin voorhouden dat artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening is geschonden omdat geen rekening gehouden werd met inlichtingen die zij zelf niet voldoende belangrijk achtten om verweerder ter kennis te brengen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werd miskend of dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 3.2, 3.4, 15, 16 en 19.2 van de Dublin-II-Verordening of met artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen dat verweerder niet alle nuttige gegevens heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissingen. Hij voorziet niet in een antwoord in verband met de situatie van asielzoekers in Italië, nu eerste verzoeker ziek is en het gezin een baby van 2 maanden heeft. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit verschillende mensenrechtenrapporten en publicaties. Ook de medische zorgen bieden niet dezelfde waarborgen in Italië als in België. De kwaliteit van de zorgen is heel erg afhankelijk van de streek "waar men woonachtig is".

In de mate verzoekers doelen op de door hen geciteerde artikels en rapporten in het verzoekschrift waar zij stellen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met “alle nuttige gegevens” blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij deze ‘nuttige gegevens’ in hun verzoekschrift voor het eerst aanbrengen. Derhalve kan de overheid niet worden verweten deze ‘nuttige gegevens’ niet te hebben onderzocht. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verweerder immers niet ten kwade worden geduid de thans in het verzoekschrift voor het eerst aangevoerde specifieke vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekers aangevoerde problematiek, zodat hun betoog op dit punt feitelijke grondslag mist. Met betrekking tot de medische problemen van eerste verzoeker en de geboorte van hun kindje blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat er wel degelijk is ‘geantwoord’ op deze elementen. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking hierboven. Tegenover het motief in de bestreden beslissingen dat de asielaanvraag van betrokkenen zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en betrokkenen volgens de bepalingen van de richtlijn 2003/9/EG in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchtelingen de nodige opvang zal worden verstrekt, verwijzen verzoekers naar allerhande rapporten en artikels. De publicaties waaruit verzoekers citeren, betreffen de situatie van erkende vluchtelingen in Italië in de periode 2008, de situatie van bootvluchtelingen komende van Libië in 2009, de terugkeer van bootvluchtelingen naar Libië, het regime in bepaalde gevangenissen en bepaalde psychiatrische ziekenhuizen en bepaalde opvangproblemen in Zuid-Italië en in Griekenland in 2009. Verzoekers laten echter na te duiden hoe deze algemene informatie betrekking heeft op hun persoonlijke situatie. Aangezien verzoekers op 9 december 2010 zouden worden overgedragen aan de Italiaanse overheid, tonen zij op geen enkele wijze aan dat hun informatie erop wijst dat een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Met betrekking tot de medische problemen van eerste verzoeker en de geboorte van hun kind werd in de bestreden beslissingen geoordeeld dat er geen indicaties waren (op het ogenblik van de beslissingen) om aan te nemen dat betrokkenen, mocht dat noodzakelijk zijn, niet zouden kunnen worden behandeld in Italië. Uit de informatie meegedeeld op de terechtzitting blijkt dat verzoekers sinds de bestreden beslissingen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen omwille van de medische problemen van hun kind. Verzoekers maken aldus een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk doch integendeel blijkt uit deze informatie dat verweerder wel degelijk rekening houdt met hun specifieke medische argumenten. Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Een schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN